

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., v právní věci žalobce **Mgr. M. K.**, zastoupeného Mgr. Stanislavem Sochořem, advokátem se sídlem v Olomouci, Pavelčákova 14, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 427/31, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 28. 11. 2012, č. j. 6750/12-1500-806450, ve věci pokuty za opožděné tvrzení daně,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě [jehož působnost přešla s účinností od 1. 1. 2013 podle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, v platném znění na Odvolací finanční ředitelství, s nímž je nadále jednáno jako s žalovaným dle § 69 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.)], jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Přerově (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 7. 2012, č. j.

150158/12/393912801550, jímž byla žalobci vyměřena pokuta ve výši 17.948 Kč za opožděné tvrzení daně.

Žalobce nemá žádného sporu se žalovaným o otázky skutkové. Namítá, že žalovaný nesprávně posoudil právní otázku, zda žalobci vznikla povinnost podat daňové přiznání k datu 31. 3. 2012 anebo k datu 30. 6. 2013. Žalobce se domnívá, že splnil podmínky dané ustanovením § 136 daňového řádu, neboť plnou moc podal na Finančním úřadě v Olomouci dne 2. 4. 2012, tj. tato byla uplatněna u správce daně před uplynutím tříměsíční lhůty, a zároveň tato plná moc byla stejného dne podána u provozovatele poštovních služeb a adresována Finančnímu úřadu v Přerově. Žalobce má za to, že každý jeden jeho krok zajistil zachování lhůty podle ustanovení § 136 daňového řádu. Žalobce se domnívá, že ustanovení § 136 daňového řádu je vůči ustanovení § 27 daňového řádu ustanovením speciálním, a proto je nutné vycházet z jeho znění, při podpůrném použití ustanovení § 35 daňového řádu.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné a s ohledem na skutečnost, že žalobcem tvrzené námitky se shodují s těmi, které již byly uplatněny v odvolacím řízení, odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že plná moc pro zmocněnce FPP Consulting spol. s r.o. byla správnímu orgánu I. stupně doručena dne 3. 4. 2012. Dne 11. 4. 2012 byl žalobce správním orgánem I. stupně upozorněn, že plná moc byla uplatněna opožděně. Dne 11. 5. 2012 byla správnímu orgánu I. stupně doručena totožná plná moc, která mu byla postoupena Finančním úřadem v Olomouci, který ji obdržel dne 2. 4. 2012. Žalobce podal přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2011 dne 2. 7. 2012. Dne 17. 7. 2012 vydal správní orgán I. stupně platební výměr na pokutu ve výši 17.948 Kč za opožděné tvrzení daně s odůvodněním, že plná moc k podání a zpracování daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob byla uplatněna u správního orgánu I. stupně dne 3. 4. 2012, tedy až po uplynutí tříměsíční lhůty pro podání předmětného daňového přiznání, tj. po 2. 4. 2012, a z tohoto důvodu nedošlo k prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání do 2. 7. 2012. Proti tomuto platebnímu výměru podal žalobce dne 15. 8. 2012 odvolání, jež odůvodnil obdobně jako žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Žalovaný dne 28. 11. 2012 vydal výše uvedené rozhodnutí. Své rozhodnutí odůvodnil tak, že plná moc musí být u správce daně uplatněna před uplynutím tříměsíční lhůty podle § 136 odst. 1 daňového řádu. Při aplikaci tohoto ustanovení je nutné dodržovat § 27 odst. 2 daňového řádu. Pojem „uplatněna“ znamená, že plná moc musí nejpozději poslední den lhůty pro podání daňového přiznání být ve sféře vlivu příslušného správce daně. Institut zachování lhůty pro podání či platby podle § 35 daňového řádu nelze vázat k právním otázkám spojeným s okamžikem uplatnění plné moci dle ustanovení § 27 odst. 2 daňového řádu, neboť pojem uplatnění moci není totožný s pojmem učinit podání, jak je zřejmé z ustanovení § 27 odst. 2 daňového řádu. Plná moc tedy nebyla uplatněna ani jedním ze specifikovaných způsobů u věcně i místně příslušného Finančního úřadu v Přerově včas a nenastaly tak právní účinky předpokládané ustanovením § 136 odst. 2 daňového řádu. Žalobce i přes upozornění správního orgánu I. stupně na neúčinnost plné moci učinil podání daňového přiznání dne 2. 7. 2012, tedy 91. dne po uplynutí zákonné lhůty.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.)

Podle ustanovení § 27 odst. 2 daňového řádu plná moc je vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně.

Podle ustanovení § 136 odst. 1 daňového řádu daňové přiznání u daní vyměřovaných za zdaňovací období, které činí nejméně 12 měsíců, se podává nejpozději do 3 měsíců po uplynutí zdaňovacího období.

Podle ustanovení § 136 odst. 2 daňového řádu jde-li o daňový subjekt, který má zákonem uloženou povinnost mít účetní závěrku ověřenou auditorem, nebo jehož daňové přiznání zpracovává a podává poradce, podává se daňové přiznání podle odstavce 1 nejpozději do 6 měsíců po uplynutí zdaňovacího období. To platí jen, je-li příslušná plná moc udělená tomuto poradci uplatněna u správce daně před uplynutím tříměsíční lhůty podle odstavce 1. Pokud v šestiměsíční lhůtě podle věty první tento poradce zemře nebo zanikne, zůstává tato lhůta zachována.

Krajský soud uzavírá, že se zcela ztotožňuje s výkladem dotčených ustanovení tak, jak jej učinil ve svém rozhodnutí žalovaný.

Soud shrnuje, že žalobce podal dvě identické plné moci, jednu dne 2. 4. 2012 u Finančního úřadu v Olomouci, druhou podal dne 2. 4. 2012 u provozovatele poštovních služeb, tato byla doručena správnímu orgánu I. stupně dne 3. 4. 2014. Posledním dnem lhůty pro případné prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání poradcem, kdy mohl žalobce uplatnit příslušnou plnou moc, bylo pondělí 2. 4. 2012, což žádný z účastníků nezpochybňuje.

Jak uvedl žalovaný, pro posouzení je podstatné vysvětlení pojmu „uplatněna“, který není daňovým řádem definován. Při aplikaci ustanovení § 136 odst. 2 daňového řádu je dle soudu nutné dodržovat normu v ustanovení § 27 odst. 2 daňového řádu, tedy že plná moc je vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně. Z tohoto lze dovodit, že smyslem zákona určitě nemůže být to, aby správce daně byl nucen postupovat v souladu s plnou mocí, pokud by fakticky nebyla v jeho „sféře vlivu“, tzn., pokud mu nebyla doručena. Z tohoto důvodu nelze přisvědčit názoru žalobce, že postačuje, že poslední den lhůty podal plnou moc u provozovatele poštovních služeb. Za situace, kdy ustanovení § 27 odst. 2 jasně vymezuje, kdy je plná moc vůči správci daně účinná (od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně), nelze současně aplikovat ustanovení § 35 odst. 1 písm. b) daňového řádu a dovozovat z něj, že k zachování lhůty podle ustanovení § 136 odst. 2 daňového řádu postačuje podání zásilky obsahující plnou moc u provozovatele poštovních služeb.

Obdobně na tento svůj názor soud odkazuje i v případě plné moci uplatněné žalobcem dne 2. 4. 2012 u místně nepříslušného správce daně, tedy že plná moc musí být nejpozději poslední den lhůty pro podání daňového přiznání k dispozici

místně příslušnému správci daně. Účinnost plné moci vůči správci daně je zákonem stanovena až v okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně. Tímto správcem daně je třeba rozumět nejen věcně ale rovněž místně příslušného správce daně. Finanční úřad Olomouc, jako místně nepřislušný správce daně, postupoval správně, pokud plnou moc postoupil místně příslušnému správci daně, místně příslušný správce daně se však v souladu s ustanovením § 27 odst. 2 daňového řádu plnou mocí řídí až od okamžiku jejího přijetí. Ani v tomto případě tak nelze při existenci konkrétní úpravy účinnosti plné moci vůči správci daně aplikovat ustanovení § 35 odst. 2 daňového řádu upravující zachování lhůty v případě jiných úkonů činěných vůči správci daně.

Vztah mezi ustanovením § 27 odst. 2 a § 136 odst. 2 daňového řádu je vztahem obecného a zvláštního ustanovení jednoho zákona upravujícího otázku plné moci. Nejedná se o vztah speciality, jak se domnívá žalobce, ve smyslu vztahu mezi dvěma právními normami, kdy jedna norma upravuje něco, co je upraveno obecněji jinou normou (např. přestupkový zákon a správní řád) a dojde tak k vyloučení uplatnění obecnější normy v případě, že speciální norma má vlastní úpravu. Daňový řád upravuje postup správců daní, práva a povinnosti daňových subjektů a třetích osob, které jim vznikají při správě daní (§ 1 daňového řádu). V obecné části jsou obsaženy instituty, které se uplatňují právě v jednotlivých typech řízení upravených ve zvláštní části zákona.

Nelze tak přisvědčit názoru žalobce, že podáním některé z plných mocí (či dokonce oběma) si zajistil zachování (resp. prodloužení) lhůty podle ustanovení § 136 daňového řádu.

Žaloba byla proto jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 12. února 2015

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu